

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/67/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716206252
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8716206252.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu, v spore žalobcu: V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., X. XXX/XX, zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, AK Svidník, Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, v konaní o zaplatenie 794,99 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 13Csp/5/2016-46 zo dňa 15.11.2016 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a náhradu trov konania stranám nepriznal.

2.Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/, § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. účinného do 31.07.2008, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného do 31.10.2008. Výrok o trovách konania ustanovením § 257 CSP.

3.Vychádzal zo zistenia, že žalobca žalobou zo dňa 14.07.2016 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 794,99 eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania a určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXX z 10.07.2008 uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru - bod 13/ o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná.

4.Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní uviedol, že v zmysle § 52 ods. 1 Obč. zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti, teda nesporne zmluva uzavretá stranami je zmluvou spotrebiteľskou. Ust. § 53 ods. 1 Obč. zákonníka upravuje neprijateľnosť zmluvných podmienok, keď konštatuje, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z hľadiska hodnotenia, či zmluva uzavretá stranami obsahuje ustanovenia, ktoré mohli byť hodnotené ako neprijateľné podmienky je potrebné vychádzať zo znenia ust. § 53 Obč. zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy (t. j. v období od 01.01.2008 do 31.10.2008). Ustanovenie § 53 ods. 1 Obč. zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy upravovalo taktiež neprijateľné podmienky, avšak zo znenia druhej vety vyplýva, že za neprijateľnú podmienku nemožno považovať podmienku, ak sa má týkať predmetu plnenia alebo ceny plnenia. Žalobca v prejednávanej veci namietal neprijateľnosť dojednaní ohľadom poplatku, ktorý mal byť zaplatený za poskytnutie úveru. Nepochybne teda ide o odplatu za poskytnutý úver, teda o cenu plnenia, ktorá nemôže byť neprijateľnou podmienkou. Námiety žalobcu týkajúce sa výšky odplaty za poskytnutý úver sú dôvodné, keďže dojednaná odplata predstavuje 86 % z poskytnutého úveru, a to na obdobie jedného roka. V zmysle cit. zák. ustanovenia

však nemožno toto dojednanie považovať za neprijateľnú podmienku, pretože sa týka ceny plnenia, ale v zmysle § 53 ods. 6 cit. zákona neprimeranú odplatu mohol súd prípadne znížiť, pričom prihliadal najmä na odplaty poskytované bankami pri spotrebných úveroch. Z tohto dôvodu súd preto žalobu v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietol.

5. Žalobca si uplatňoval aj bezdôvodné obohatenie vo výške 794,99 eur, ktoré predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 663,88 eur a skutočne uhradenou sumou zo strany žalobcu vo výške 1.458,87 eur. S poukazom na ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka aj v prípade, ak je odplata dojednaná v neprimeranej výške, by nemohla predstavovať bezdôvodné obohatenie v celom rozsahu, ale iba v tej miere, o ktorú by súd primerane znížil výšku odplaty. Žalobca poukazyval aj na skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahovala aj ďalšie náležitosti, a to konečnú splatnosť úveru, ročnú úrokovú sadzbu, ani ročnú percentuálnu mieru nákladov. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie mal za to, že úver poskytnutý žalovanou je spotrebiteľským úverom, teda zmluva musí obsahovať všetky náležitosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 Zák. č. 258/2001 Z. z. Žalovaná tvrdila, že údaj o RPMN nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, čo je však v rozpore s ust. § 4 ods. 2 cit. zákona, z ktorého je zrejmé, že práve RPMN je jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie má v zmysle § 4 ods. 3 cit. zákona za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako tak zmluva mala obsahovať aj ďalšie náležitosti, na ktoré poukazyval žalobca, čo je zrejmé z ustanovení § 4 ods. 2 písm. g/, h/ a j/, avšak zmluva uzavretá stranami tieto náležitosti neobsahuje. Z uvedeného dôvodu teda, aj podľa názoru súdu, mal byť predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov, teda pokiaľ žalovaná prijala plnenia aj nad rámec sumy poskytnutého úveru, vzniklo na jej strane bezdôvodné obohatenie.

6. Zo strany žalovanej bola vznesená námietka premlčania, na ktorú súd musel prihliadnuť. Uviedol, že pod pojmom premlčanie sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť nároku možno odvrátiť námietkou premlčania. Premlčaním nedochádza k zániku nároku, avšak v prípade vznesenej námietky premlčania nemôže súd premlčané právo priznať.

7. Bezdôvodné obohatenie je záväzkovo-právnym vzťahom medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Pri premlčaní bezdôvodného obohatenia je upravená kombinovaná premlčacia doba, a to tak, že popri objektívnej premlčacej lehote musí byť nárok uplatnený aj v subjektívnej premlčacej lehote, ktorá je 2 roky a plynie odo dňa, kedy sa ten na úkor koho vzniklo bezdôvodné obohatenie dozvedel o tom, že bezdôvodné obohatenie vzniklo a kto sa na jeho úkor obohatil. Bez ohľadu na to, kedy začne plynúť subjektívna premlčacia lehota nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia musí byť uplatnený najneskôr do uplynutia objektívnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Objektívna premlčacia lehota je 3 roky a v prípade, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, je premlčacia doba 10 rokov.

8. Dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že k bezdôvodnému obohateniu došlo úmyselne spočíva na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Teda v danom prípade dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, ktorý musí preukázať, že v čase, keď sa žalovaný bezdôvodne obohatil, existoval na jeho strane úmysel (a to či už vo forme nepriameho alebo priameho úmyslu) na úkor žalobcu sa obohatiť. V danom prípade žalobca tvrdí, že žalovaný neuviedol do zmluvy údaj o RPMN a ďalšie náležitosti v úmysle bezdôvodne sa obohatiť. Taktiež poukázal na to, že žalovaný ako dodávateľ musí postupovať s odbornou starostlivosťou v súlade s právnymi predpismi, preto zo strany žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahovala údaj o RPMN, ani o výške úrokovej sadzby a konečnej splatnosti úveru. Je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že žalovaný má postupovať pri poskytovaní úverov s náležitou odbornou starostlivosťou a že rešpektovanie „princípu neznalosť zákona neospravedlňuje“ v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa je potrebné vyžadovať v najvyššej možnej miere, avšak podľa názoru súdu iba samotná skutočnosť, že v zmluve chýba údaj o RPMN a ďalšie náležitosti, ešte nepreukazuje, že takéto konanie možno hodnotiť ako úmyselné.

9. Úmysel súvisí so zavineným protiprávnym konaním zodpovedného subjektu a musí byť preukázaný vo forme priameho úmyslu, teda že zodpovedný subjekt koná v rozpore s právom, hoci vie o protiprávnosti konania a chce takto konať alebo vo forme nepriameho úmyslu, tak že zodpovedný subjekt vie, že sa môže dopustiť protiprávneho konania a pre prípad, že k nemu dôjde, je s tým uzrozumený. Pokiaľ by aj zo strany žalovanej nebol v zmluve uvedený údaj o RPMN a ďalšie náležitosti, bol takýto postup v

rozpore s právom, konkrétne s § 4 Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzavretia zmluvy), teda žalovaná by bola sankcionovaná tým, že by jej nevznikol nárok na odmenu za poskytnutý úver, pretože by sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Už táto skutočnosť podľa názoru súdu vylučuje úmyselné konanie zo strany žalovanej, pretože táto sankcia postihuje veriteľa za takéto konanie vo forme obmedzenia jeho nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Pokiaľ by žalovaná aj porušila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu neznalosti zákona, resp. nevyňaloženia náležitej odbornej starostlivosti, išlo by o protiprávne konanie v nedbanlivostnej forme, a teda aj prípadné bezdôvodné obohatenie by bolo premlčané v trojročnej objektívnej lehote. Obdobným spôsobom bola táto otázka riešená vo viacerých súdnych rozhodnutiach (napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/323/2012-345, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/968/2013-192, rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/567/2015, 13Co/90/2015, 13Co/557/2015).

10.Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik úmyselného bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, preto sa nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčuje v objektívnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť dňom 08.12.2008, kedy bola uhradená posledná platba z titulu poskytnutého úveru, a teda táto lehota uplynula dňom 08.12.2011. Keďže žaloba bola podaná až dňom 14.07.2016, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné priznať vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, preto súd žalobu zamietol.

11.Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Namietal záver súdu o tom, že napadaná zmluvná podmienka je odplatom za úver a teda je cenou plnenia. Rovnako namietal aj posúdenie námietky premlčania súdom prvej inštancie. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12.Žalovaná naproti tomu napadnutý rozsudok považovala za vecne správny a navrhla ho potvrdiť.

13.Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

14.Odvolací súd má za to, že v súdnej veci bol v dostatočnom rozsahu zistený skutkový stav, no zo zistených skutočností nebol vyvodený správny právny záver. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15.Správne súd prvej inštancie uzavrel, že právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere pod č. XXXXXXX z 10.07.2008 je vzťahom spotrebiteľským. Je ho potrebné posudzovať v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Obč. zák. a § 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z.z. účinných v čase uzatvárania zmluvy, pretože ide o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z., nakoľko boli dočasne poskytnuté peňažné prostriedky vo forme úveru.

16.Rovnako je správny záver súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutý úver z predmetu sporu z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy (neuvedenie údajov o RPMN, o výške úrokovej sadzby a o konečnej splatnosti úveru), je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi.

17.Súdu prvej inštancie však uniklo, že spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o., zneužíva svoje právo ako veriteľ, lebo viackrát v priebehu rokov boli judikované všetkými súdmi rôznych inštancií porušenia práv spotrebiteľov, vrátane upozornenia Európskej komisie vo vzťahu k Slovenskej republike na riešenie ochrany spotrebiteľov práve v otázke zneužívania veriteľských práv touto spoločnosťou. Úmysly spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o. obohacovať sa na úkor spotrebiteľov sú zrejmé, lebo táto spoločnosť má vedomosť z judikovaných rozhodnutí o vytykanom zneužití práva, či využívaní neprijateľných zmluvných podmienok.

18. Pokiaľ ide o podmienku v zmluve uzatvorenej v časti poplatku súd prvej inštancie nesprávne bez náležitej kontroly jeho úmernosti iba stroho uzavrel, že ide o cenu plnenia, ktorú nemožno podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy považovať za neprijateľnú, a že ju súd mohol prípadne iba znížiť v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Takýto záver je však bez toho, aby súd prvej inštancie podrobil tento poplatok kontrole z hľadiska jeho úmernosti, a to vo vzťahu k nákladom na vypracovanie, uzavretie zmluvy o úvere a na tzv. všetku administratívnu činnosť. Rovnako je potrebné posúdiť či uvedené ustanovenie dostatočne špecifikuje o aké činnosti má ísť, pričom si je potrebné uvedomiť, že 2/3-tiny z tohto poplatku predstavuje 57,33%. V tejto súvislosti je potom nutné výšku tohto poplatku porovnať aj s výškou poplatkov, ktoré požadujú banky za spracovanie úveru, a následne vyhodnotiť, či takýto poplatok nevykazuje rozpor s dobrými mravmi.

19. V tomto smere je potrebné dať súdu prvej inštancie do pozornosti už konštantnú rozhodovaciu prax, ktorá z dôvodu absencie RPMN, ako aj vo vzťahu k 2/3-tinám poplatku (ak súdy uzavreli, že išlo o neúmerne vysoké a nešpecifikované administratívne náklady na spracovanie úveru), ustálila, že takýto poplatok nemôže byť akceptovateľný, čo bolo nutné pri rozhodovaní vo veci vyhodnotiť.

20. V takomto prípade by išlo potom o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi ako dodávateľom a spotrebiteľom. Tu súd prvej inštancie musí vec posúdiť cez prizmu generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov.

21. Cenu plnenia by mal odrážať úrok z úveru. V tejto súvislosti je možné poukázať na rozsudok Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 03.05.2010 sp. zn. AZ 17 U 192/2010, v ktorom tento súd konštatoval, že ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľa, pričom je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spolplatenie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak, tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa. Uvedený súd aj dojednanie poplatku súvisiaceho s poskytovaním úveru považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a konštatuje, že za tento poplatok sa neposkytuje spotrebiteľovi skutočné protiplnenie.

22. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je predčasné, pokiaľ boli posudzované nároky žalobcu na vrátenie bezdôvodného obohatenia. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v § 107 OZ stanovuje všeobecnú 2-ročnú premlčaciu dobu, ale právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 3 roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, kedy k nemu došlo. Odvolací súd uvádza, že žalovaná obchodná spoločnosť je poskytovateľom pôžičiek a úverov na profesionálnej báze, je podnikateľom, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a tým aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaná ako odborná organizácia a nebankový subjekt pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Z hľadiska doterajšej praxe je nesporné, že nebankové subjekty majú svoje podmienky upravené menej korektné ako banky z hľadiska dojednávania odplaty za poskytnutie úveru či úročných sadziieb i následkov porušenia zmluvnej povinnosti, čo je predmetom desiatok tisícov súdnych sporov z vymáhania záväzkov zo zmlúv, ktoré často nerešpektujú dobré mravy a odporujú pravidlám poctivého obchodného styku. Odvolací súd dáva do pozornosti aj judikatúru tunajšieho súdu, ktorou už opakovane bola riešená aj otázka 10 - ročnej premlčacej doby v obdobných prípadoch. V tomto zmysle je potrebné vyhodnotiť aj námietku premlčania.

23. Preto odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil napadnutý rozsudok a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať, vyporiadať sa s v tomto rozhodnutí vytýkanými nedostatkami, náležite v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe vec posúdiť, a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

25.V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26.Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.